

Krajský soud v Ostravě
Havlíčkovo nábřeží 1835/34
728 81 Ostrava

V Praze, dne 3. 2. 2017

Ke sp. zn.: 32 ICM 3267/2016

E-mailem: podatelna@ksoud.ova.justice.cz (originál bude doručen soudu do tří dnů)

Žalobce: Ing. Tomáš Klesňák, nar. 11. 7. 1969, bytem Dětská 2443/41, 100 00 Praha 10

Žalovaný 1: Ing. Lee Louda, insolvenční správce OKD, a.s., Praha 1, Vodičkova 41, PSČ 110 00

Právně zastoupen: JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem se sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno

Žalovaný 2: OKD, a.s., se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná - Doly, IČO: 26863154

O určení pravosti a výše pohledávky

Návrh žalobce na přistoupení dalšího účastníka na straně žalované

Vyjádření žalobce k podání žalovaného 1 ze dne 11.11.2016

Bez příloh

Nadepsaný soud vyzval žalobce k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím v této věci bez jednání a současně zaslal žalobci na vědomí podání žalovaného 1 ze dne 11.11.2016.

Žalobce tímto sděluje, že s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasí.

Současně žalobce s odkazem na uvedené podání žalovaného 1 ze dne 11.11.2016 navrhuje, aby soud připustil vstup žalovaného 2 do tohoto řízení. K tomu uvádí žalobce následující:

Podle ust. § 336 odst. 1 insolvenčního zákona platí o přezkoumání přihlášených pohledávek v reorganizaci obdobně ust. § 190 až 202 insolvenčního zákona.

Podle ust. § 197 odst. 2 insolvenčního zákona věřitele, jehož nevykonatelná přihlášená pohledávka byla popřena při přezkumném jednání, poučí insolvenční správce nebo insolvenční soud při přezkumném jednání o dalším postupu; věřitele, který se přezkumného jednání nezúčastnil, o tom insolvenční správce písemně vyrozumí, a to i tehdy, je-li popření uvedeno v upraveném seznamu přihlášených pohledávek.

Podle ust. § 198 odst. 1 insolvenčního zákona věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena insolvenčním správcem, mohou uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů od přezkumného jednání; tato lhůta však neskončí dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyrozumění podle ust. § 197 odst. 2 insolvenčního zákona.

Příslušná ustanovení insolvenčního zákona tedy jasně říkají, že každému věřiteli, který se nezúčastní přezkumného jednání (jako žalobce v tomto případě) se má dostat vyrozumění od osoby popírající přihlášenou pohledávku a teprve v návaznosti na toto vyrozumění běží lhůta k podání žaloby. Z tvrzení samotného žalovaného 1 se přitom podává, že insolvenční správce – žalovaný 1 – a dlužník – žalovaný 2 – disponují samostatnými popěrnými právy, a proto se úkon jednoho z nich (např. vyrozumění insolvenčního správce doručené žalobci) nemůže považovat za úkon toho druhého (nejde o vyrozumění od dlužníka).

Dlužník i insolvenční správce vystupují samostatně. Insolvenční správce nemůže jednat ani jako zástupce dlužníka, protože zájmy insolvenčního správce a dlužníka mohou být konfliktní.

Ustanovení o postavení věřitelů v reorganizaci (ust. § 334 a násl. insolvenčního zákona) upravují v tomto směru odchýlně jen pasivní legitimaci, tj. proti komu má žaloba směřovat. Žádné speciální ustanovení či výjimku z povinnosti vyrozumět věřitele však neupravují.

Žalobce obdržel v této věci jen vyrozumění od insolvenčního správce, a proto také podal v příslušné lhůtě žalobu jen proti insolvenčnímu správci.

V souladu s přiměřeným použitím ust. § 198 odst. 1 insolvenčního zákona (jak vyžaduje ust. § 336 odst. 1 insolvenčního zákona) by ovšem byl takový postup, aby dlužník v reorganizaci – žalovaný 2 – poslal sám separátně takové vyrozumění všem věřitelům, jejichž nevykonatelné pohledávky popřel a kteří se nezúčastnili přezkumného jednání.

Žalobce dosud od dlužníka – žalovaného 2 – žádné vyrozumění neobdržel, a proto nemohla uplynout lhůta 15 dní od doručení takového vyrozumění pro podání žaloby vůči dlužníku – žalovanému 2.

Výše shrnutý výklad příslušných ustanovení insolvenčního zákona má své opodstatnění i v tom, že dlužník – žalovaný 2 – stejně jako insolvenční správce – žalovaný 1, může své stanovisko k přihlášeným pohledávkám v čase měnit, a to nezávisle na stanovisku žalovaného 1. Pokud žalovaný 2 popřel nevykonatelnou pohledávku žalobce při přezkumném jednání, mohl následně (třeba i do

16. 8. 2016, kdy žalovaný 1 psal vyrozumění žalobci v této věci) stejnou pohledávku uznat, byť třeba jen v části, a žalovaný 1 o tom nemusí vůbec vědět. Také proto je namístě vyžadovat samostatné písemné stanovisko (vyrozumění) od dlužníka – žalovaného 2 – doručené žalobci, jinak by mohla být účast žalovaného 2 v tomto incidenčním sporu zcela zbytečná.

S odkazem na výše uvedené a žalobu v této věci žalobce setrvává na svém návrhu.

Pro případ, že by soud přesto zamýšlel žalobu zamítnout, žalobce namítá, že náklady na právní zastoupení žalovaného 1 nebyly vynaloženy účelně, neboť právní zástupce žalovaného 1 v tomto řízení prakticky nic nevykonal (ani nemusel) a analogická vyjádření k žalobám jiných věřitelů píše v podstatě „přes kopírák,“ jak plyne z dokumentů zveřejněných v insolvenčním rejstříku v této věci. Jediným zřejmým účelem právního zastoupení je tak přiznání náhrady nákladů za to. Náhrada nákladů na právní zastoupení by proto neměla být žalovanému 1 přiznána.

S úctou,

Ing. Tomáš Klesňák